

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 stycznia 2016 r.,
sprawy **D. B.**,
skazanego z art. 178a § 4 k.k.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
1. od wyroku Sądu Okręgowego w K.,
z dnia 12 czerwca 2015 r., sygn. akt VII Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w J.,
z dnia 17 lutego 2015 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego A. D. – Kancelaria Radcy Prawnego w K. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23 % podatku VAT – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z dnia 17 lutego 2015 roku, sygn. akt II K [...], D. B. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 k.k., za które wymierzono mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 12 czerwca 2015 r., sygn. akt VII Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w J., uznając apelację oskarżonego i jego obrońcy za oczywiście bezzasadne.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w K. wniósł obrońca skazanego D. B., zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 53 k.k. oraz rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego D. B. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z*

dnia 10 stycznia 2008 r., II KK 270/07, LEX nr 354285; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12).

Powyższe, skrótowe przypomnienie granic postępowania kasacyjnego, stało się konieczne wobec zarzutów postawionych w skardze kasacyjnej. Odnosząc się bowiem do zarzutu z pkt 1. wskazać należy, że wynikającego z ustawy zakazu podnoszenia w kasacji zarzutu rażącej niewspółmierności kary nie da się "obejść" poprzez podniesienie zarzutu rażącego naruszenia art. 53 k.k., tak jak to uczyniono w realiach niniejszej sprawy. Sąd Najwyższy niejednokrotnie wskazywał, że przepis art. 53 § 1 k.k. nie ma charakteru normy stanowczej (zawierającej nakaz lub zakaz określonego postąpienia), zatem jego obraza – w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k. – nie wchodzi w grę. Wspomniany przepis określa natomiast objęte sferą swobodnego sędziowskiego uznania ogólne dyrektywy wymiaru kary, dlatego podważanie przyjętej na ich podstawie oceny sądu jest możliwe tylko w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary (*zob. np. postanowienia SN: z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755; z dnia 3 października 2011 r., V KK 96/11, LEX nr 1044083*). Podniesiony w kasacji zarzut naruszenia przepisu art. 53 § 1 k.k. stanowi zatem w istocie próbę obejścia zakazu sformułowanego w art. 523 § 1 k.p.k., albowiem dotyczy wymiaru kary i próby wykazania jej niewspółmierności.

Tożsama argumentacja przesądza o bezzasadności zarzutu z pkt 2. kasacji tj. naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. Utrzymując w mocy orzeczenie Sądu I instancji Sąd *ad quem*, także w zakresie wymiaru orzeczonej kary, miał na względzie zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a po ich całościowej analizie uznał, że stosowną reakcją na popełnienie przez skazanego kolejnego już – mimo młodego wieku – przestępstwa będzie kara bezwzględnego pozbawienia wolności. Wyczerpujące i trafne argumenty w tej kwestii zostały zawarte na s. 3-6 uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego (*k. 226–229*) i do tych kart należy skarżącego odesłać.

Mając powyższe na uwadze i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, przy czym zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 12a ust. 3 pkt 1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (*tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.*).

l.n